

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

JAN NERUDA BY SE DIVIL a Karel Hynek Mácha jakbysmet

Dobová kresba nás přivádí k úterý 4. května 1886 na náměstí Haymarket v Chicagu, kde se ten den konala demonstrace (pokračování stávkový z 1. května) na podporu stávkujících dělníků. Ve chvíli, kdy policie začala demonstranty rozhánět, byla vržena do davu bomba. Výsledkem byla smrt desítek lidí, včetně sedmi policistů. Následný soud udělil trest smrti sedmi anarchistům. Na

památku této události navrhli v roce 1889 francouzští odboráři slavit 1. květen jako svátek práce (II. internacionála), což přijali i ostatní dělníci v Evropě a v Chicagu sjezd zástupců dělnických stran, který tento záměr potvrdil. V USA se první Svátek práce slavil již v roce 1888. Zajímavé je, že mezi účastníky tohoto sjezdu v Chicagu byli i čeští zástupci. Anarchista a básník Josef Boleslav Pecka (byl jedním ze zatčených) a dva delegáti tehdejší Sociálně demokratické strany československé v Rakousku Josef Hybeš a Vilém Körber.

Nu a pak přišel i do našich zemí 1. máj 1890. Ovšem již tehdy všechno špatné k nám chodilo z Německa. Národní listy před 1. květnem 1890 varovaly: ***"Nenechte otravovat naše dělnictvo, o němž víme, že jeho srdce je proluto láskou k zemi, v níž se zrodilo, jedem mezinárodního socialismu, který k nám přivandroval z Němec. Zakažte 1. máj. Neučte dělnictvo lenošit!"***

Navzdory všemu se u nás 1. máj 1890 konal. Byl průvod a shromáždění na Střeleckém ostrově. Viz snímky níže.

A tak mohl Jan Neruda napsat svůj slavný fejeton. Myslel i na Máchu a jeho nadšení je zaručeně ryzí. Bohužel, pozdější komentátoři prvomájových oslav, zejména těch totalitních a normalizačních, museli více či méně lhát. A to člověku přijde v souvislosti s Nerudou, tak trochu líto. Však se začtěte do jeho slov:

Červené odznaky, červené kravaty – klikatým bleskem projela mozkiem vzpomínka na Komunu, na rudé prapory anarchistů! Poprvé jsem ji viděl na lidech, tu temně rudou barvu světového sociálního hnutí: zachvěl jsem se. Kupodivu – kupodivu! – tytéž barvy: černá na temně rudé půdě, které vlály nad hlavami husitů, bojovníků za svobodu náboženskou, tytéž barvy vlajou dnes nad hlavami bojovníků za úplnou rovnost občanskou!

Davy se hrnou nepřetržitě, ale šum je jen nepatrný. Dělníci jsou skoro mlčky, jako když je vidáme chodit houfně navečer z práce: zamklé na slovo skoupé, s tváří opravdovou – a dnes docela tak železně opravdovou! Nu jenom se podívej – vidíš: tady ji máš už označenu na tváři, tu „elementární sílu“! Ale ani při tom nezatrneš! Cítíš, že síla je ovládána měrnou myšlenkou. A

pojednou – jakoby zázrakem – pojednou jsi porozuměl tomu letošnímu „prvnímu máji“, pojednou vidíš, že veškerá posavadní situace společenská i politická jediným trhnutím se dnes pozměnila, ale nejenom už po dnes!

A nekonečným proudem davy hrnou se dále a spěchají na Střelecký ostrov, na ten svůj tábor. Porokují si tam nějakou hodinku pospolu. Nejprv o umenšení denní své práce. Domnívají se, že Pánbůh, když má pro ně napořád obě své ruce plničky práce, nemá pak arci, čím by jim žehnal. Nu, požehnej vám Pánbůh! Ale na ulicích vzdor tábora proudění už neubylo. Ne za dne a ne za večera. Ba lidstva všude od hodiny k hodině více a více. Statečné, nepopíratelné vzezření sváteční! Dělníci pak už pyšně se svými ženuškami po pravém boku: na tvářích úsměv spokojený, v oku radostnou jiskru. A s nimi a mezi nimi Praha ostatní, taktéž spokojená, taktéž radostná. Zvláštní – ba prazvláštní den! Věru, i ta příroda vůkol jakoby pod zákonem stejným! Ráno dusivá mlha, vzduch šedý, tak těžký – pak najednou se vyhouplo slunce a bylo tak jasné, tak zlaté, tak blažené -

Byl první květen roku 1890

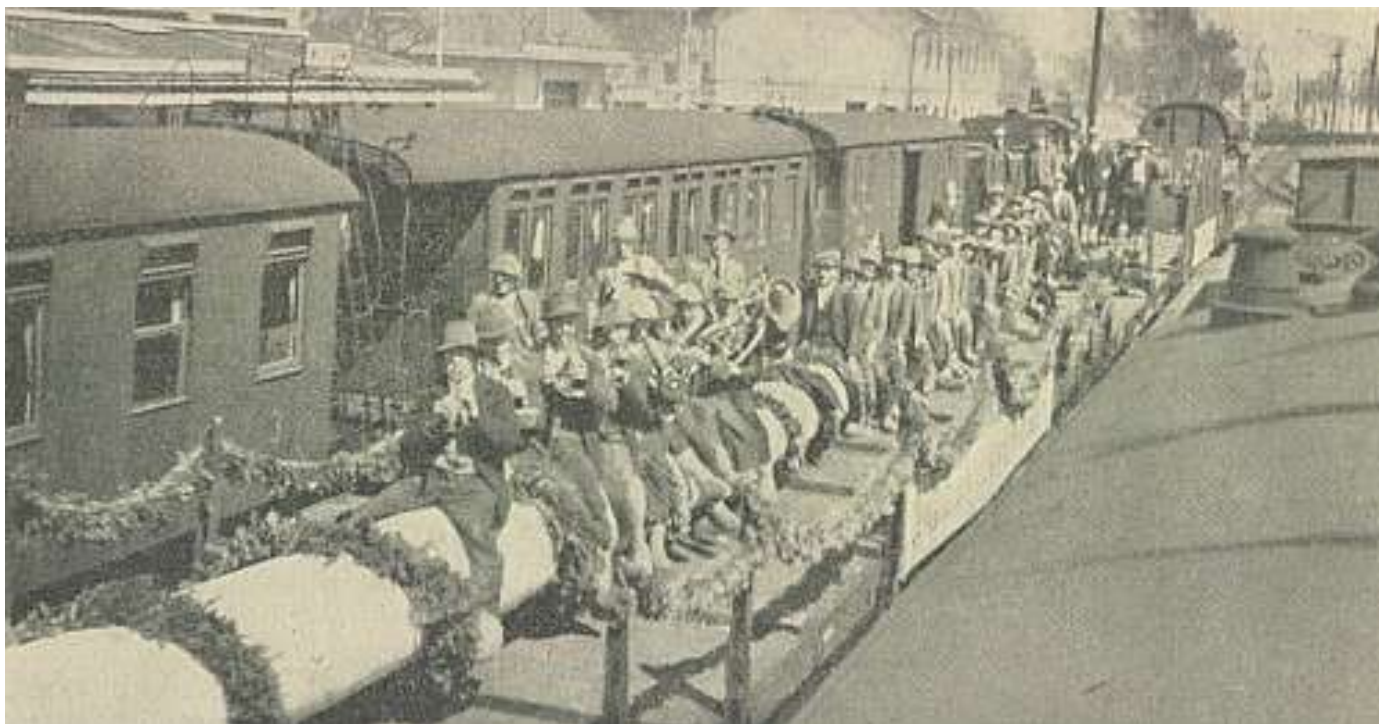
Existují ještě jiné „první máje“. Na některé neradi vzpomínáme. Jako například na ten z roku 1939. Na ten, na němž promluvil Adolf Hitler. Jakkoli byl fašismus ve svých počátcích především sociálním hnutím, přesto někdy ve dvacátých letech Hitler žádal zákaz prvomájových setkání, neboť byla podle něj produktem „marxisticko-anarchistického výmyslu“.

Jenže na oslavách 1. máje v roce 1939 hovořil Hitler o tom, že třetí říše udělala z tohoto svátku, původně plného sporů a nenávisti, den radosti a národní svátek německého národa. Tvrdil, že se společnost nachází uprostřed mohutného převratu, který povede k budování beztřídní společnosti.

Snímek z oslav 1. máje 1939 v berlínské Lustgarten. Vzadu tribuna, na níž právě řeční Adolf Hitler o budoucí beztřídní společnosti. V té době již dobře věděl, že ještě v tomto roce započne ve spolupráci se Stalinem druhou světovou válku. Uprostřed visí

obrovská májka. Její základ tvoří dlouhý, opracovaný kmen jedle, speciálně uříznuté a připravené v Boubínském pralese (viz snímek, na němž lesní dělníci za dozoru německé policie podřezávají staletou obrovskou jedli). Jaký to paradox. Další dva snímky jsou z přepravy jedle do Berlína. První snímek je z nádraží ve Velvarech. Kde se asi vzali ti hudebníci?

**Jenže pár měsíců po „radostném prvním máji“ přišlo něco jiného.
Strašného a po staletí zatajovaného.**

Dvacátého třetího srpna 1939 byla v Moskvě podepsána sovětsko-německá smlouva o neútočení neboli tzv. pakt Ribbentrop-Molotov. Bez nadsázky můžeme říci, že tímto dnem začala 2. světová válka. Hitler takto zajištěn 1. září napadl Polsko a naproti mu šla Rudá armáda. Stalin chtěl mít také svůj podíl na kořisti. A pak 19. září, poté co si rozdělili Polsko, podepsali Hitler a Stalin prohlášení o rozdělení Polska. **Dne 27. září Ribentrop podepsal v Moskvě nový dodatek tajného německo-sovětského protokolu nazvaný Smlouva o hranicích a přátelství o přesídlení obyvatelstva německého původu ze sovětské zájmové sféry. Tato smlouva formálně i neformálně učinila ze Sovětského svazu zásadního spojence nacistického Německa.** To se nedá z historie vymazat.

Zdůvodnit se tehdy dalo všechno. 1. listopadu 1939 pronesl soudruh Molotov tato nesmyslná (nebo správná?) slova:

*„V posledních měsících pojmy jako, agrese' a, agresor' dostaly nový konkrétní obsah... Německo nyní usiluje o ukončení války a nastolení míru, zatímco Anglie a Francie trvají na jejím pokračování a odmítají uzavřít mír. Role se, jak vidíte, vyměnily... Vládnoucí kruhy Anglie a Francie se staví do role bojovníků za demokratická práva národů a proti hitlerismu... Nejde jim prý o nic menšího než o zničení hitlerismu'. **Dobře však víme, že ideologii nelze zničit vojenskou silou... Proto vést válku za zničení hitlerismu pod falešnou vlajkou boje za demokracii je nejen nesmyslné, ale přímo i zločinné.**“*

Stačí? Jen kdyby se i o tomto učili naši školáci.

Sovětský svaz hned poté své hranice rozšířil o pobaltské republiky, západní Bělorusko a západní Ukrajinu připojené k Polsku, ale nárokoval si i území Finska a Besarábii. **Moskva tak v podstatě obnovila evropské hranice ruského carského impéria.** To nebyla nutná obrana, jak dnes tvrdí nejrůznější soudruzi, nýbrž jasná **expanze**. Moskva až do posledních dnů před napadením Sovětského svazu Hitlerem, bezostyšně porušovala vyhlášenou blokádu Německa, v říjnu 1939 dala Hitlerovi k dispozici námořní základnu u Murmanska, sovětské ledoborce převáděly přes Arktidu německé válečné čluny útočící na Anglii. SSSR dodával do Německa na podporu válečného průmyslu ropu, obilí, bavlnu, dřevo, barevné kovy, azbest a fosfáty a ve třetích zemích působil jako obchodní agent Německa - grafit z Madagaskaru, wolfram a kaučuk z francouzské Indočíny nakoupené údajně pro vlastní potřebu putovaly po železnici do německých továren. Poslední vlak plný strategických surovin překročil rusko-německou hranici o půlnoci 22. června 1941 – pouhých několik hodin před zahájením německého leteckého útoku na Kyjev.

29. září 1939 hovořil Adolf Hitler před nejbližšími spolupracovníky o svých plánech ohledně Polska. To mělo být podle něj rozděleno do „tří pásem“; na řece Visle měl vzniknout nepřekonatelný Východní val a všechno židovstvo (včetně Židů z Říše) se mělo spolu s ostatními pochybnými elementy soustředit do oblasti mezi Vislou a Bugem. Sedmého října 1939 podepsal Adolf Hitler dekret o upevnění německého národa (Erlas zur Festigung deutschen Volkstums) a současně jmenoval Heinricha Himmlera Říšským komisařem pro upevnění německví (Reichskommissar für die Festigung deutschen Volkstums). Tím se potvrdila Himmlerova centrální role v přesídlování etnických Němců i v celém procesu germanizace dobytých území východně od Německa. Heinrich Himmler plánoval, vedl a koordinoval novou etnickou politiku na okupovaných územích, která byla nutně spojena i s „řešením židovské otázky“.

Ani v Kremlu nelenili. 5. března 1940 zde padlo rozhodnutí o osudu mužů zajatých po sovětském vpádu do Polska v září 1939. Stalin schválil návrh šéfa NKVD Lavrentije Beriji týkající

se systematického vyhlazení polské elity. O pouhý měsíc později ohlásily popravčí čtyři splnění úkolu: hromadnému vraždění padlo za oběť skoro 22 tisíc důstojníků, úředníků, intelektuálů a statkářů a duchovních, které Sověti zajali po obsazení východní část Polska. Tato událost se do historie zapsala jako katyňský masakr. Mezi oběťmi masakru jsou podle

historiků i přibližně tři stovky Čechů. **Sovětský svaz z masakru až do roku 1990 obviňoval nacistické Německo!!!!** Rozhodnutí k jednomu z nejmasovějších zločinů druhé světové války z března 1940 podepsali sovětský vůdce Josif Stalin, šéf sovětské diplomacie Vjačeslav Molotov a další členové tehdejšího moskevského vedení. (Na snímku jeden z exhumovaných polských důstojníků v Katyni).

Jen tak mimochodem - obhájců paktu SSSR s hitlerovským Německem se najde i dnes ještě hodně. V týdeníku *Nězavisimoje vojennoje obozrenije* napsal historik Alexandr Širokorad, že Moskva neměla na výběr. Buď válka, nebo mír. Jestli podmínkou míru bylo i vyvraždění polské elity, to neuvádí.

Docela zajímavě charakterizoval i naši zemi. Prý „že si národnostně různorodé Československo mohlo zachovat územní celistvost jenom **„do roku 1938 pouze na bodácích Anglie a Francie a na sovětských bodácích do roku 1991. Hned poté, co bodáky zmizely, se Československo začalo rozpadat.“**

23. srpen 1939 byl tedy počátkem zla pro Evropu a její obyvatele. Někteří lidé dnes například nemohou přijít na jméno Evropskému parlamentu, který 23. srpen navrhl vyhlásit evropským dnem památky obětí stalinismu a nacismu.

Řeknete náhoda? Tak například:

V červenci 1941 se stal bývalý legionář Heliodor Píka velitelem mise československé armády v Moskvě (na snímku vlevo). Krátce na to upozornil Beneše, že SSSR nechce naši svobodu, nýbrž diktaturu proletariátu. A to si to tenkrát navždy rozlil u Gottwalda a Kopeckého, kteří žádali jeho odvolání. V květnu 1945 byl Píka jmenován náměstkem náčelníka generálního štábu Československé armády a také obdržel několik sovětských vyznamenání. Dva roky poté byl zatčen a ve vykonstruovaném procesu odsouzen k trestu smrti. Ten byl vykonán pouhých deset let po uzavření sovětského paktu s nacisty. 21. června 1949 byl generál Píka oběšen. **Jeho tělo se nikdy nenašlo a do roku 1989 se o něm nesmělo psát a hovořit.** Myslíte, že i toto je ojedinělý náhodný excés? Političti vězni se u nás zabíjeli až do roku 1961.

2. května 1989 napsalo Rudé právo:

Naši občané v celé Československé socialistické republice tradičním způsobem oslavili velký svátek pracujících – 1. máj. Všude, kde se konaly manifestace a průvody, ve všech krajských a okresních městech i v jiných místech naší vlasti byla slavností výzdoba a sváteční nálada. Oslavy mezinárodního svátku pracujících desítky let patří neoddělitelně k našemu politickému, společenskému a občanskému životu.

Mnozí naši lidé si nedovedou představit, že by se prvomájová manifestace mohla konat bez nich. Prvomájové manifestace nesly i pečť mezinárodní solidarity s pracujícími celého světa a výrazné znamení sounáležitosti s lidem socialistického společenství.

Odrážela se v nich zejména **úcta, kterou chováme k Sovětskému svazu i k jeho mezinárodní politice.** Ta, která stále více otevírá šance pro život v míru, bez jaderných katastrof. Idea mírového, bezpečného evropského domu, která poprvé byla před dvěma roky vyslovena nejvyšším sovětským představitelem právě na naší půdě, zakotvila v myslích i srdcích také našich lidí.

Otázkou je, zda jsme opravdu měli v některém prvním májovém dnu důvod k jásotu. **Za předpokladu, že bychom věděli o historii zcela nedávné všechno.** Proto by se zřejmě ani jeden první máj (zcela jistě nejméně od roku 1939 do roku 1989) nelíbil ani Janu Nerudovi ani Karlu Hynku Máchovi. Nebo je to nějak jinak?

Petr Andrlé

Zajímavé názory české farmářky z Karlovarska uvedl před dvěma dny server Parlamentní Listy.cz. Přetiskujeme bez komentáře.

České potraviny bych svému praseti nedala, říká farmářka

Farmářka Ivana Pánková provozuje biofarmu Epona na Karlovarsku. Se situací v této oblasti podnikání však rozhodně není spokojená a spoustu věcí už vůbec nechápe. Myslí si, že zemědělství v Evropě je pouze jakási hra, které již rozumí jen „vysoká“ politika. A obává se, že v této hře jde o likvidaci malých farmářů.

Práce

na poli (biofarma Epona)

A tento názor podporuje řadou argumentů, které si mnozí z nás ani neuvědomují. Týkají se například prapodivných pravidel a zákonů. „Jak je možné, že farmáře zavaluje legislativa, za jakých podmínek lze vyrábět zemědělské komodity, a přitom se vesele dovází s všeobecným souhlasem takové, které v žádném případě tyto standardy nesplňují?“ ptá se rozhořčeně. Jako příklad uvádí zmrazené maso z Argentiny a pokračuje: „Já, když o několik dnů později nahlásím narozené tele do evidence, nemám už nárok na přidělení dotací. Jako by to mělo zásadní vliv na jeho život, náklady a později třeba kvalitu masa. Musíme si nechat všechno líbit, zemědělská hnutí a strany bruselskými úředníky nedokážou pohnout. Oni se totiž ani mezi sebou nedokážou dohodnout, v tom je, myslím, ta chyba.“

Dlouhodobý trend - likvidace malých farmářů

Ivana se obává, že dlouhodobým trendem je zřejmě v Čechách zlikvidovat malé farmáře. „Velký ekologický podnik, který bere dotace na ekologii a přitom svou produkci sype do bioplynek, mi přijde na hlavu postavený. Měla by se tedy kdesi prodávat bioelektrika? Nás zavaluje hora nesmyslných papírů a už ani naši poradci se v tom pořádně nevyznají. Pořád riskujeme nějaké porušení předpisů z neznalosti a tedy případnou pokutu či snížení dotací. A o to zřejmě vlastně jde, jak nás donutit provádět práce na 100 % a pak nějakým okamžitým rozhodnutím nám vyplatit jen 70 % podpor, na kterých jsme bohužel naprosto závislí.“

Farmářské trhy? Hezká věc. Ale...

Farmářka Ivana se na své biofarmě Epona činí, jak se dá a rozhodně nespolehá jen na podporu státu. Zabývá se chovem koní, skotu, prasat, koz a drůbeže, pěstuje brambory, ovoce a byliny, to vše v harmonickém souladu s přírodními zákony. Navíc nabízí oblíbené letní pobyty pro rodiny s dětmi. Zajímá nás, jak dalece se jí daří svoji produkci prodat a co říká na boom tzv. farmářských trhů. „Farmářské trhy je hezká věc, ale opět ne pro malého farmáře. Nabízím bio brambory, ročně mám na prodej přibližně tři metráky. Když prodám svoje brambory kilo za dvacet korun a za místo

k prodeji zaplatím pětistovku na den, pak je evidentní, kolik brambor musím prodat jen proto, abych měla na úhradu prodejního místa. A co ten čas, který se může vynaložit jinde? Když si na prodej zjednám zástupce, pak riskuji, že tento 'šikula' si koupí paletu brambor ze supermarketu a pak je pod mým jménem bude prodávat jako ekologické. Už se to hodně lidem stalo, příkladem jsou sýry, uzeniny nebo zelenina," prozrazuje Ivana. Sice farmářské trhy považuje za dobrý nápad, ale kvůli kontrole je nutné ještě řadu věcí dořešit. Místo prodeje by podle ní nemělo být vzdálenější než pět kilometrů od farmy. Pak by se dalo vše lépe uhlídat. Zdaleka totiž nejde jenom o velký počet zájemců o tyto trhy, ale i o jejich kvalitu a přísnou kontrolu.

Svému praseti bych to nedala

A co jako producentka kvalitních biopotravin říká na české potraviny v obchodech? „To je kapitola sama pro sebe. Kvůli tlaku na cenu jsou rovny krmivu pro prasata. Ale svému bych to nedala, protože by mi pak nechutnalo, když pomyslím, kolik je v potravinách různé chemie. Jednotlivě je to snad opravdu neškodné, ale při smíchání všeho, co se nabízí, z toho jde strach. Ale ekonomika nepotřebuje zdravé lidi, na tom se nic nevydělá,“ dodává hořce Ivana Pánková pro ParlamentníListy.cz.

Když Zeman Prášil...

Jan Urban

Nevzdělaná hloupost a pro budoucnost nebezpečná nadutost, s jakými Miloš Zeman ničí třiadvacet let budované sousedské a spojenecké vztahy, asi a bohužel, vejde do historie. Václavu Klausovi byla právem vyčítána trapná snaha přepisovat polistopadovou historii ve svůj prospěch. Miloš Zeman jde ještě dál. Bez sebemenší znalosti reálií přepisuje historii dvacátého století podle svých momentálních a výhradně domácích politických potřeb.

Výroky, které pronesl 23.dubna při oficiální návštěvě Rakouska – souseda, který zde vždy byl, je a bude – si snad mohl dovolit utahaný a opilý ruský okupační důstojník v roce 1945, ale ne prezident demokratické země v roce 2013. V tak citlivé otázce vyhnání (evakuace, odsunu, vylikvidování, atd. – pro účel tohoto textu není výběr termínu tak důležitý) nejméně tří milionů lidí, zbavených občanských práv i majetku, by kdokoliv, kdo se k ní vyjadřuje, měl znát fakta a vážít slova. Zemanův výrok „Když občan nějaké země kolaboruje se zemí, jež jeho stát okupuje, tak je vyhánění mírnější trest než například trest smrti“ prokazuje jeho totální neznalost problému. Pomiňme právní nuance výkladu proměn občanství Československé republiky po roce 1938, které jsou pro prezidenta problémem evidentně zcela neznámým, přestože se jednalo o jeden z nejdůležitějších „právních“ argumentů své doby. Nebyli to však také Maďaři, kdo kolaboroval s okupační mocí? Nebyli ani odsunuti, ani postaveni ke zdi. Nebyli snad všichni Slováci občany Slovenského štátu, který otevřeně kolaboroval s nacistickou Říší na území Československa? Slyšel kdy někdo o odsunu Slováků jako trestu za kolaboraci s nacismem? A co slovenská armáda na východní frontě, tzv. Haššíkova armáda, zformovaná po porážce Slovenského národního povstání na pomoc nacistům, Hlinkova garda nebo akce skupiny Perun proti vlastnímu slovenskému obyvatelstvu? A nebyl to prezident Eduard Beneš a celá vláda, která kolaborovala se Sovětským svazem při okupaci a krádeži Podkarpatské Rusi, integrální součásti Československé republiky? Byl za to někdo odsouzen k trestu smrti nebo vyhnán za trest z republiky? Jistěže ne. Naopak. Tak řečení „Mechlisovi parchanti“, agenti sovětské vojenské rozvědky nasazení jako českoslovenští komunisté do Svobodovy armády, kteří v lednu 1945 vytvořili takzvané Obranné zpravodajství, aktivně působili k tomu, aby branci z Podkarpatské Rusi odmítali vstupovat do československé armády, a namísto toho propagovali jejich vstup do Rudé armády. Na příkaz sovětské rozvědky aktivně znemožňovali výstavbu demokratické československé armády na osvobozených územích. Na svou

pěst zatýkali, vraždili a deportovali do sovětských lágrů ne stovky, ale tisíce občanů, kteří byli Sovětům nepohodlní. Nikdo z nich za to nebyl nikdy potrestán. Naopak – dostávali vysoká vyznamenání a funkce. Karol Pazúr, masový vrah, byl ještě v sedmdesátých letech vedoucím představitelem slovenského Zvazu protifašistických bojovníků. Jeho velitel Viliam Šalgovič se dopustil vlastizrady znovu i v roce 1968 – přesto byl od roku 1975 předsedou slovenského Ústředního výboru Svazu československo-sovětského přátelství, v roce 1969 mu byl udělen Řád práce, v roce 1973 Řád Vítězného února a roku 1979 Řád republiky. Další z „Mechlisových parchantů“, opět masový vrah a pozdější prokurátor Karel Vaš, zemřel nepotrestán, v klidu teprve v prosinci 2012. Dalo by se říci, že Miloš Zeman neví, co mluví, a dalo by se nad tím mávnout rukou. Jenomže Miloš Zeman nechce vědět, a svojí arogancí jenom jitrí staré a nikdy otevřeně neodkryté nespravedlnosti. Proč mají pro německy mluvící „občany nějaké země“ platit jiné zákony a jiné zacházení, než pro všechny ostatní? A především, jak v tomto světle vypadá naše neochota a nevěle odsoudit naše české masové vrahy, tak často v sovětských, tedy cizích, službách? Zeman se sice ve Vídni slovy distancoval od principu kolektivní viny, ale hned argumentoval tím, že „člověk by neměl zapomínat, že devadesát procent sudetských Němců hlasovalo pro pomahače Hitlera“. Od člověka, který dobrovolně a s nesporně dobrými úmysly vstupoval do KSČ, která byla prohlášena zákonem č. 198/1993 Sb. ze dne 9. července 1993 o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu za „organizaci zločinnou a zavrženíhodnou“ – to zní poněkud farizejsky. Ve stejné době totiž „zločinný, nelegitimní a zavrženíhodný“ komunistický režim ve volbách pravidelně legitimizovalo ne devadesát, ale 99,98 procent oprávněných „voličů“. Proč mají být na totalitní ideologii a vůdcem zblblou německou masu, brána jiná měřítko, než na identicky zblblou masu českou o deset, dvacet nebo třicet let později? Tak jednoduše uvažující entuziasta, jakým, bohužel, dodnes zůstal Miloš Zeman, by jako mladý Němec ve 30. letech bezpochyby se stejnou radostí a dobrými úmysly vstupoval do NSDAP, stejně jako po všech zločinech komunismu vstupoval do KSČ na obrodné vlně roku 1968. Naprosto skandální a podlá byla potom další Zemanova vídeňská lež. „Oceňuji, že zbývajících deset procent - socialisté, komunisté a další – bylo proti Hitlerovi. Benešovy dekrety neobsahují princip kolektivní viny, protože odhadovaných deset procent bylo vyjmuto z odsunu“, pravil prezident, a ani se nezačervenal. Podle „Přehledu počtu německého obyvatelstva v Československu z 15. února 1949“ bylo z odsunu vyjmuto z důvodů oficiálního uznání jako antifašistů pouze 6080 osob. To je méně než čtyři procenta všech zůstavších Němců a pouze 0,2 procenta z celkového počtu německy mluvícího obyvatelstva Československa před válkou. (viz Matěj Spurný – Nejsou jako my, Česká společnost a menšiny v pohraničí (1945-1960), s.161) Miloš Zeman prášil a lhal. A přinejmenším to je vůči sousedům nevkusné a proti zájmům České republiky. Takzvané Benešovy dekrety byly postaveny výhradně na principu kolektivní etnické viny. Popírat tento historický fakt může jenom člověk, který je nečetl. Etnizace vyhnání zahrnuje i německy mluvící Židy, právě se navrátilí z koncentráků, či desetitisíce žen a mužů ze smíšených manželství. Nebo prezident nepřipustí, že čtyři tisíce rodin bylo takto dokonce násilně roztrženo? Popírat tato fakta ještě téměř po sedmdesáti letech je rovno osvětimské lži. Nakonec snad jeden historický dokument jako ilustraci: Jde o záznam vystoupení generála Ludvíka Svobody na vojenské poradě „k vyčišťovacím akcím“ u prezidenta republiky Edvarda Beneše ze dne 6. června 1945, tedy necelý měsíc po oficiálním konci války. „MNO (Ministerstvo národní obrany, pozn. JU) přikázalo nejprve likvidovat jazykové ostrůvky jihlavský a svitavský. Zde se zřizují jakési koncentrační tábory, podle možností čtenější a menší, aby Němci mohli být používáni na běžné práce. Jakmile velitelé oblastí dosáhnou svými vojsky hranic, budou tlačit Němce přes hranice. Požádal jsem sovětské velitele, aby nám v tom nečinili potíže. Takovýmto způsobem ale již nyní přechází hranice několik tisíc osob denně s nejnужnějšími zavazadly, někde i s použitím ruských vozidel“. (VÚA, VKPR, č.j 1007, 1945. Cit. v František Hanzlík, Vojenské obranné zpravodajství v zápasu o politickou moc 1945-1948, s.45). Sedmdesát let po válce je načase dospět. Sedmdesát let po válce je načase přestat lhát, a začít i trestně postihovat lži o násilí při odsunu německy mluvícího obyvatelstva z českých zemí. Sedmdesát let po válce je načase se dospěle přiznat ke svým vlastním zločinům a omluvit se za ně.

Hans von Ahlfen: Bitva o Slezsko

Franz Chochofatý Gröger

České vydání slavné knihy Hanse von Ahlfena vykazuje i přes svou poutavost faktické nedostatky, zejména v místopisných názvech. V minulém měsíci vyšla v nakladatelství *Naše vojsko* v překladu kniha generálmajora ženijního vojska **Hanse von Ahlfena** *Bitva o Slezsko – Podrobná autentická zpráva*. Von Ahlfen byl od 2. 2. 1945 do 2. 3. 1945 velitelem města (pevnosti) Breslau (*Vratislav, Wroclaw*), díky jehož obraně se proslavil. (1) (2)

Po válce se stal autorem několika textů a knih. O své činnosti a o válečném vývoji okolo tohoto města a pevnosti napsal pozoruhodnou knihu *So kämpfte Breslau*. (3) Hans von Ahlfen v ní předkládá autentický materiál o posledních měsících války ve Slezsku. Celkové hodnocení nejen dokumentuje divoké souboje, ale také události v týlu a hrůzy prožívající civilním obyvatelstvem. Dokumentárně dokládá tento rozsáhlý a systematický výklad o válečných událostech v celém Slezsku, kde Hans von Ahlfen bojoval také sám. Je to doplněno autentickým materiálem, spolu s jeho osobními vzpomínkami, dokumentárními zprávami, přes pečlivý výzkum, rozhovory s mnoha osobnostmi - od velitelů armád až po velitele praporů, vysoké vládní úředníky, ale i obyčejné uprchlíky. Celý proces boje kolem Slezska je zde uveden v jasný rámec. Autor zde líčí zde nejen to, co se dělo na frontě, ale také píše o událostech v zázemí i s celou hrůzou mimo bojiště. Je to vynikající kniha, která pokrývá přehled všech aspektů druhé světové války v posledních měsících na východní frontě. Autor von Ahlfen jistě zná tuto historickou matérii, protože on byl velící

německý generál v tomto divadle operace, jejíž středem byly bývalé provincie Slezska (*Schlesien* a *Oberschlesien*), které jsou nyní části Polska. Dějiště se odehrávalo také v části současné České republiky, především v oblasti Moravské Ostravy a Hlučínska, ale také na Slovensku. Existuje časový rámec knihy, který začíná před masivní sovětskou zimní ofenzívou ze 13. ledna 1945 a pokračuje přes finále německého zhroucení v květnu 1945. Von Ahlfen píše o obléhání slezského hlavního města Breslau (nyní v Polsku), které odolávalo nepřátelskému náporu déle než Berlín, stejně jako o horských bojích v jihovýchodním Slezsku. Českého čtenáře (lépe řečeno čtenáře z oblasti Hlučínska a ze slezského a moravského území) jistě zaujmou události popsané v kapitolách *Henriciho armádní skupina a obrana Moravské brány, První bitva 1. tankové armády o moravsko-ostravskou průmyslovou oblast od 30. ledna do 22. února, 1. tanková armáda a druhá bitva o ostravskou průmyslovou aglomeraci od 8. do 21. března a 1. tanková armáda neudržela Moravskou bránu, ale i nadále bránila jižní slezské křídlo*. (4) Během bojů uprchlo do Saska, Durynska a Bavorska 1,6 milionů

Slezanů přes Protektorát, 1,6 milionů volilo jiné cesty a 1,5 milionů Slezanů zůstalo doma. Boj o Slezsko stál svobodu a život 3,2 milionů Slezanů (v českém Slezsku na 250.000 Slezanů).

Součástí knihy je 42 fotografií, tři mapy v textu a v příloze tabulky *Členění bojových útvarů*

skupiny armád A, od 11. 1. 1945, *skupiny armád Střed* od 31. 1. 1945, 10. 2. 1945, 1. 3. 1945, 1. 4. 1945 a od 15. 4. 1945. Dále pak přílohy *Spolupráce*, jména důstojníků Wehrmachtu podávajících vojenská svědectví, *Prameny*, výpovědi obyvatel Slezska a Slovníček místopisných názvů. Nebyla však zde zařazena Literatura (*Literaturhinweis*), která je v originále. Bohužel v českém vydání poněkud pokulhává provedení překladu. Proti původnímu vydání, v současné době již osmém od roku 1963, zde chybí mapový materiál. V českém vydání nalézáme pouze tři mapy, a to přímo doplněné v textu knihy. V původním vydání se nachází *Karte 10* nazvaná *Eisenbahnen*, překladatelem však přeložena jako *údolní nádrže* (!). Bohužel v knize chybí barevné mapy č. 1-9, tedy *Karte 1: Gesamtüberblick: Kämpfe von Januar bis zum 8. Mai 1945*, *Karte 2: Kämpfe ostwärts von Breslau Ende Januar*, *Karte 3: Kämpfe gegen der Brückenkopf Steinau vom 24. Januar bis 10. Februar und Gefechte der Kampfgruppe Sachsenheimer bei Maltsch-Neumarkt vom 7. -23. Februar*, *Karte 4: Das Angriffsunternehmen Dybernfurth unter Genaralmajor Sachsenheimer am 5. Februar*, *Karte 5: Schlacht bei Laubau vom 2. bis 5. März*, *Karte 6: Befreiung von Striegau vom 9. bis 24. März durch die 208.*

Infanterie-Division, *Karte 7: Schlacht in Oberschlesien vom 15. bis 25. März*, *Karte 8: Sowjetische Offensive über die Lausitzer Neisse ab 16. April*.

Ač se na ně vydavatel a překladatel odvolává v knize, bohužel nikde tyto mapy nenalezneme. Takže čtenář tápe, laik se diví a badatel šílí. Nepublikováním map se tak snižuje hodnota publikace. Upozorňuji na to, že mapy si může zájemce najít [dole na tomto odkazu](#) nebo také [zde ve formě PDF](#). A vojenské operace se měly udávat v originálním jazykovém označení, zde však je kupříkladu místo *Sonnenwende* je uveden *Slunovrat*. Chyb překladatele v místopisných názvech je přehršel. Uvádí se zde Ostrava, přitom v té době bylo běžné psát *Moravská Ostrava* (Mährisch Ostrau) a *Slezská Ostrava*, taktéž v publikaci stojí *Jeseník*, označovaný v této době a ještě dlouho po válce *Frývaldov* (a to od roku 1924 až do roku 1947), ještě neexistovaly *Zlaté Hory*, ale česky se nazývalo toto místo *Cukmantel*, to až do roku 1949. V odborných a historických pracích se vždy uvádí místopisný název v originálu příslušné doby a pak v závorce název současně užívaný, případně název historický, např. *Münsterberg* (Ziębice, respektive Minsterberg). Pokud překladatel užívá vžitých českých místopisných názvů, pak musí odpovídat gramatice a historii. Dále překladatelem uváděný *Střegom* je nesmysl, správně česky patří označení *Střihom* (Striegau, Strzegom), stejně jako je nesprávně *Kožle*, správně česky *Kozlí* (německy Cosel, také Kosel), v současnosti *Kędzierzyn-Koźle* (česky Kandřín-Kozlí). Nelze psát jednou *Gubin* a pak *Guben*, a také *Zaháň*, ale *Zaháň* (Sagan, Žagaň). *Bielsko-Biala* není *Bielitz*, jak se uvádí ve slovníčku, toto souměstí vzniklo až 1. ledna 1951 sloučením dvou dříve samostatných starobylých měst - slezského Bielitz (Bielska) a malopolské Biala. Těchto místopisných chyb je mnoho.

Škoda, že tyto nedostatky ubírají hodnotu jinak bezesporu poutavého knižního díla.

Poznámky:

(1) **Hans Barsmick Heinrich von Ahlfen** (*20. 2. 1897 Berlin, † 11. 9. 1966 Oberndorf am Neckar), byl německý ženijní důstojník Wehrmachtu. 1. 2. 1942 byl povýšen do hodnosti plukovníka ženijního vojska. V období 30. 7. 1942-1. 7. 1943 byl v generálním štábu skupiny armád Don. Po jeho povýšení na generálmajora 30. 1. 1945 byl následně jmenován velitelem pevnosti Breslau (2. února 1945). Po hádce s Gauleiterem **Karlem Hankem** a zásahu Gauleitera u **Hitlera** byl z Breslau odvolán. 25. 3. 1945 zastává post General der Pioniere v armádní skupině B. Dne 17. 4. 1945 přišel do zajetí, kde byl až do 30. 6. 1947. Po válce napsal několik knih. Jako učitel na Vojenské akademii napsal vojenskou učebnici „*Dienst bei den Pionieren*“ (Verlag Detke, Leipzig 1937) a po válce pak pokračuje v psaní práci s ženijní problematikou *Führung und Pioniere*, in: Wehrwissenschaftliche Rundschau, 2 (1952), Heft 11, S. 542-546; *Friktionen beim Pioniereinsatz - Ursachen, Folgen, Massnahmen zur Überwindung*, in: Allgemeine schweizerische Militärzeitschrift, 9 (1954), S. 652-667; *Nachtausbildung der Pioniere*, in: Wehrkunde, 2 (1955), S. 50-53; *Pionieraufgaben*, in: Wehrkunde, 9 (1956), S. 441-449; *Grosse Pionierfragen des 20. Jahrhunderts in der Sicht des Deutschen Heeres*, in: Wehrkunde, 9 (1957), S. 478-486; *Von der Camouflage zum Tarnen und Täuschen*, in: Pioniere, 3 (1964), S. 107ff; Remagen 1945 - *Das Unglück der Brücke von Remagen am 7.3.45*, in: Pioniere 7 (1965), Heft 1, S. 2-12. V roce 1956 píše článek *Der Kampf der Festung Breslau*, in: Wehrwissenschaftliche Rundschau, 6 (1956), Heft 1, S. 20-39 a o rok později píše knihu *Der Kampf der Festung Breslau* (Verlag Ernst Siegfried Mittler, 1957), V roce 1959 vydává spolu s Hermannem Niehoffem knihu „*So kämpfte Breslau*“ (Verlag Gräfe und Unzer, 1959), která měla obrovský úspěch.

V roce 1961 vydává knihu *Kampf um Schlesien* (Verlag Gräfe und Unzer, 1961), Jeho práce viz <https://portal.dnb.de/opac.htm?query=Woe%3D104541113&method=simpleSearch>

Kniha *Kampf um Schlesien*“ vyšla také v Polsku pod názvem "Walka o Śląsk 1944/1945" http://www.konflikty.pl/a,2392,Ksiazki,Walka_o_Slask_19441945_-_Hans_von_Ahlfen.html

(2) 2. 3. 1945 převzal posádku generál Infanterie **Hartmann Niehoff**, který držel obleženou Breslau až do 6. 5. 1945, kdy podepsal kapitulaci města. Podmínky kapitulace Rusové nedrželi, nastalo drancování, znásilňování a vraždy. Gen. Niehoff byl v sovětském lágru až do roku 1955. V literatuře se někdy píše o Breslau jako o Stalingradu na Odře <http://www.zeitreisen-verlag.de/Buecher/Der2Weltkrieg/Reichsverteidigung/Hans-von-Ahlfen-So-kaempfte-Breslau.htm>

(4) V polovině srpna byl na velitelském postu 1. Tankové armády generálplukovník **Erhard Raus** vystřídán 15. 8. 1944 generálplukovníkem **Gothardem Heinricim**, kterému záhy v týlu vypuklo SNP. Přes svízelnou situaci německých vojsk v Karpatech se v září Heinriciho 1. tankové armádě a 1. maďarské armádě podařilo zastavit novou sovětskou Karpatsko-dukelskou operaci, která měla pomoci SNP. Následně během podzimu a zimy 1944-1945, bojovala vojska 1. tankové armády obrané boje na území Slovenska. V závěru války došlo ještě k střídání velitelů, když byl "obránce" Heinrici převelen k Odře (kde měl "spasit" Berlín před konečným dobytím), a 19.3.1945 nastoupil na velitelský post jeden ze spolupracovníků **Guderiana**, spoluzakladatel tankové taktiky **Walter Nehring**, ale než válka skončila, byl ještě 3.4.1945 vystřídán generálem pěchoty **Wilhelmem Hassem**.

Konec války zastihl zbytky 1. tankové armády v Protektorátu, kde se ještě nedobrovolně zúčastnily bojů na Českém Slezsku a na Ostravsku a konečné likvidace Skupiny armád Střed, během Pražské operace.

4. tanková armáda / 4. Panzer-Armee [1941-1945]. Velitelství armády vzniklo 31. prosince 1941 přejmenováním z velitelství 4. tankové skupiny [1941]. Nacházelo se na východoevropském válčišti a od dubna 1944 na středoevropském válčišti, podléhalo velitelství Skupiny armád Střed [1941-1945], od června 1942 velitelství Skupiny armád Jih [1941-1942], od července 1942 velitelství Skupiny armád B [1942-1943], od listopadu 1942 velitelství Skupiny armád Don [1942-1943], od února 1943 velitelství Skupiny armád Jih [1943-1944], od března 1944 velitelství Skupiny armád Severní Ukrajina [1944], od září 1944 velitelství Skupiny armád A [1944-1945] a od ledna 1945 velitelství Skupiny armád Střed [1945]. Velitelství armády 8. května 1945 kapitulovalo.

[Hans von Ahlfen: Bitva o Slezsko 1944-1945 Podrobná autentická zpráva, 272 stran textu a 16 stran černobílých fotografií, Naše vojsko, Praha 2013, ISBN 978-80-2061-341-](#)

NAŠE ČLENSTVÍ V EVROPSKÉ UNII

Praha, 30. dubna 2013

Díky Bohu, a to i v doslovném významu těchto slov, jsme se na přelomu tisíciletí stali členy Evropské unie, politického organizačního uskupení, které se pokouší integrovat evropské státy, jež spojuje jejich existence v evropském prostoru a vzájemně se prolínající dějinná zkušenost. Na předním místě je to křesťanské náboženství – tradice, ze které vyrostly společenské instituce a hodnoty v evropském prostoru sdílené. Pro všechny státy dnes integrované v Evropské unii je společným politickým jmenovatelem demokratický, tedy nenásilný způsob výměny vlády. Odklon od těchto zásad by byl zničující.

Pokus o integraci evropských zemí a států není na rozdíl od toho, jak takové procesy probíhaly v dějinách, dílem silného panovníka nebo diktátora. Integrace evropských států do Evropské unie je v celé své podstatě okolnostmi vynucený sňatek z rozumu. V tom tkví i mnohé přirozené potíže odehrávající se v průběhu celého procesu. S ohledem na ně nepreferujeme federální uspořádání. Integraci si nicméně vynutila vlastní vnitřní evropská „hloupost“, díky které vyšly z evropské půdy dvě světové války. Ty těžce podrazily síly evropského ducha na světovém kolbišti. Hospodářská, organizační i politická globalizace světa ostatně Evropě i nám nedala a nedává jinou šanci, než své síly – ve společenství spojeném společně sdíleným prostorem, sdílenými hodnotami, kulturou i hospodářskou tradicí – sdružit.

Po půlstoleté zkušenosti, kdy naše země byla satelitem a vazalem ruské komunistické říše, je zpochybňování našeho vstupu a členství v Evropské unii velmi na pováženou. Soudný odpovědný člověk by nikdy neměl na systematickou 50 let trvající likvidaci českých elit a svéprávnosti celé společnosti, nemluvě o hospodářských důsledcích, zapomínat.

„Pravda a láska“, která měla „zvítězit nad lží a nenávisť“, a jejímž důsledkem je dnešní mravní a společenský rozvrat, by nás měla utvrdit v tom, že nám nezbyvá nic jiného, než bez všech ilusí svoji zemi včlenit do evropských struktur; tím nejlépe posloužíme zájmům naší vlasti. To tedy znamená prosazovat uvnitř evropského společenství a společně se státy blízkých zájmů a podobných názorů, v rámci přijatých pravidel, zájmy a názory našeho vlastního společenství a země a také udělat vše pro to, aby celek kráčet správným směrem.

Dnes je zejména nutné se zasadit, aby byly zvráceny některé velmi nebezpečné trendy, kde hlavním z nich je narůstající ignorace ke křesťanským kořenům Západu reprezentovaná antidiskriminačním třeštěním, politickou korektností a dalšími podobnými protipřirozenými záměry, přičemž ve způsobu implementace některých z nich lze jen obtížně přehlédnout totalitarizující prvky.

Aktuálně je případně poukázat na útok na instituci rodiny, kterého jsme svědky (nejen) ve Francii. Vnější ohrožení, např. militantní islám, a politika a zájmy mocností, především Ruska, které se v posledních pěti letech nevyznačuje ničím jiným, než imperialistickými výboji nebo alespoň zasahováním do vnitřní politiky států ve svém okolním prostoru, jsou však nemilosrdné.

Konzervativní strana

Za správnost: Jan Kubalčík, pověřený člen Předsednictva Konzervativní strany.

230. ÚČASTNÍKEM CESTY ČESKO-NĚMECKÉHO POROZUMĚNÍ BUDE VÝZNAMNÉ SLEZSKÉ MĚSTO **KRAVAŘE**

V pondělí 29. dubna se Rada města Kravaře rozhodla, že podpoří dlouholetý úspěšný mezinárodní projekt CESTA ČESKO-NĚMECKÉHO POROZUMĚNÍ tím, že zástupci města položí desku na tuto Cestu. Stane se tak dne 29. června 2013 při 19. prodlužování Cesty, která má již přes 220 účastníků. Město Kravaře dle pořadí přihlášek umístí svoji desku v pořadí jako dvoustou třicátou.

Pro myšlenku projektu je účast města Kravaře, které je součástí regionu Hlučínsko, v minulosti tolik zkoušeného i deptaného, značnou poctou, uvedl Petr Andrlé, předseda občanského sdružení Vlastenecký poutník, které je původcem projektu od roku 1998.

V rámci slavnostního prodloužení se očekává i hojná účast příznivců Hlučínska, když několik desek z této oblasti bylo již uloženo v letech minulých. Kravaře se tak zařadí do neformální rodiny určitého společenství, jehož filozofií je také to, co bude napsáno na desce města Kravaře.

Ruku v ruce pro společnou Evropu

Hand in Hand für gemeinsames Europa

Město Kravaře ve Slezsku

červen 2013

**Občanské sdružení Stránské
pořádá**

VÍTÁNÍ MLÁĐAT

**dne 4. května od 15h
v areálu Nedělní školy řemesel ve Stránském**

**Přijďte společně s námi přivítat jaro a nově narozená
jehňata z chovu ohroženého plemene původní Valašské
ovce.**

**Kromě slavnostního pokřtění jehňat vás čeká
odpoledne plné her, zábavy i hudby.**

Akce se koná i za nepříznivého počasí.

Těšíme se na Vás

www.stranske.websnadno.cz

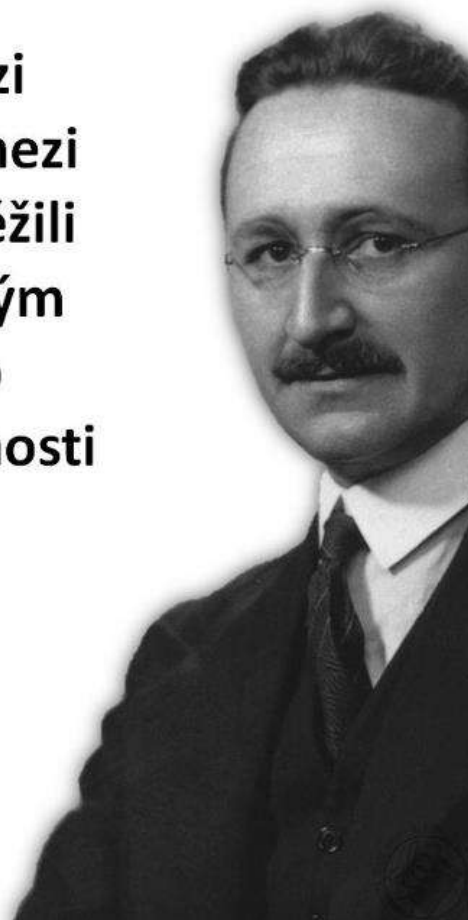
Friedrich August von Hayek

"Je jistě pravda, že byly střety mezi komunisty a nacisty častější než mezi jinými politickými stranami. Soutěžili spolu totiž o podporu lidí se stejným typem myšlení. Z jejich praxe bylo zřejmé, jak k sobě mají ve skutečnosti blízko."

Friedrich August von Hayek

Držitel Nobelovy ceny za ekonomii (1974)
a představitel Rakouské ekonomické školy

NĚCO NA TĚCH GIBBONOVÝCH POZNÁMKÁCH BUDE, I KDYŽ...

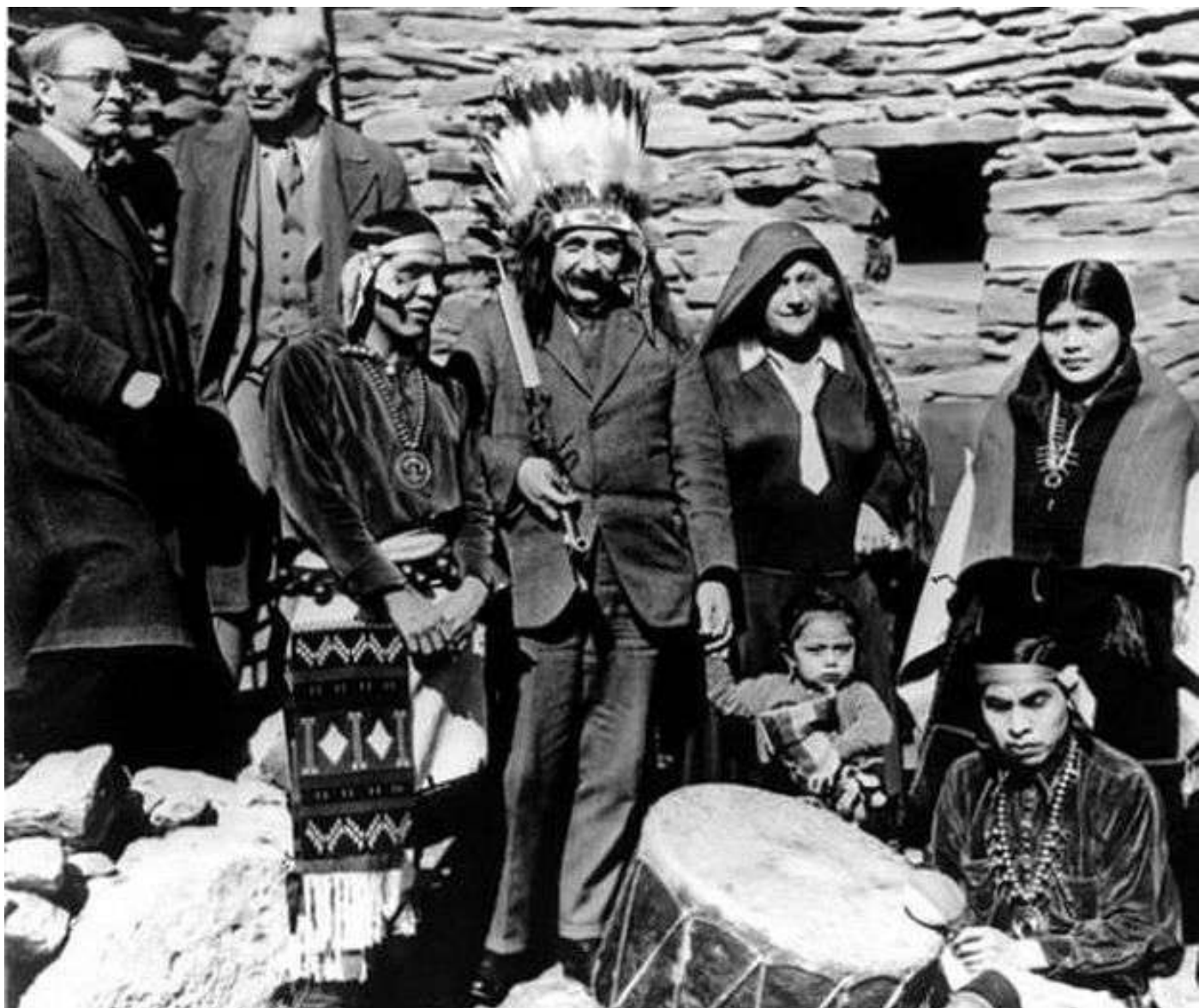
V následujícím textu si přečtete hodnocení příčin pádu velké římské říše. Jsou z pera E. Gibbona a napsal je v roce 1775. Edward Gibbon byl anglický historik. Autor díla *History of the Decline and Fall of the Roman Empire* (1776, 1781, 1788, Dějiny úpadku a pádu římského impéria, česky vyšly 1983 výňatky pod názvem *Úpadek a pád římské říše*), v němž, inspirován francouzskými osvícenci, zejména Voltairem, hájil tezi, že příčinou úpadku síly a moci Říma byl „jed z Judey“, tj. křesťanství.

Tuto tezi převzal i liberalismus 19. století. Konec konců, ten kdo byl inspirován Voltairem, musel chápat křesťanství jako prohru lidstva. I když je známo, že Voltaire, jako známý bojovník proti církvi, svého času prohlásil toto: ***Kéž by můj domovník a má žena věřili v Boha. Byl bych méně okrádán a méně podváděn.***

I tak Gibbonovy postřehy o římské říši (když předtím nevěděl nic o Česku) jsou pozoruhodné.

1. Valná většina obyvatel preferuje zábavu před prací.
2. Tradiční role otců jako živitelů rodiny je zpochybňována, množí se rozvrácené vztahy a svobodně žijící matky bez otců.
3. Senioři jsou zanedbávání. Lidé pečují o domácí mazlíčky více než o svoje staré rodiče.
4. Literatura a umění se stávají bezduchým.
5. Vytváří se planá zábava za každou cenu. Takzvaná umělecká díla jsou ošklivá, nevkusná, nic neříkající, ale přesto za ně bohatí zaplatí horentní sumy.
6. Čestná vojenská služba vlasti je odmítána, zpochybňována vysmívána a posléze zákonem zrušena. Armádu tvoří nájemní žoldnéři.
7. Lidé pilně pracující jsou zesměšňováni a jako vzor se staví prázdní pokrytci, populisté, pochybní umělci a takzvané celebrity.
7. Daňové zatížení obyvatelstva stále roste a stát přerozděluje neúměrně vysoké částky. Lidé se nebojí nepracovat, protože stát se o ně vždy nějak postará.
8. Úroveň vzdělání rapidně klesá.
9. Státní dluh roste do nikdy nesplacitelné výše.
10. Přestává se vyrábět a pěstovat, protože výroba doma je moc drahá a potraviny a výrobky se dovážejí ze satelitních zemí.
11. Kdo se dostal do pozice, kde může ze státního krást, většinou tak činí. Postižitelnost těchto zločinů je velmi malá.
12. Početí a výchova dětí je vnímáno jako obtěžující a dětí se rodí stále méně.
13. Léty osvědčené mechanismy, chránící poctivé před podvodníky, náhle selhávají.
14. Veřejné funkce se stávají předmětem kořisti zisku. Udělují se za úplatky, a kdo je získal, chce z nich kořistit, aby se mu vložený úplatek několikanásobně vrátil.
15. Staletími předků prověřené hodnoty - jako je čest, smysl pro povinnost, zodpovědnost, nadšení pro práci, pro dobročinnost, zápal pro věci veřejné, jsou vysmívány a zesměšňovány.
16. Šíří se cynismus.
17. Šíří se plýtvání, nestřídmost, znevažování znalostí, dovednosti a poctivé práce.
18. Do země přichází velké množství cizinců.
19. Politikové nadbíhají iluzi, která si vynucuje zábavu a státní podpory (chléb a hry).
20. Občané stále na všechno nadávají.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Při své druhé cestě po Spojených státech mezi prosincem 1930 a březnem 1931 navštívil Albert Einstein s manželkou (na snímku) indiány kmene Hopi. Pánové vlevo jsou američtí podnikatelé J. B. Duffy a Herman Schweizer. Za indiány chodí občas i politikové a to politikové poněkud problematictí. Co vedlo muže (NA SNÍMKU VLEVO), který se zcela oprávněně celou svou profesionální kariéru bál, že se nedožije druhého dne, 24. října 1971 mezi indiány Ermineskin, to ví jen bůh. A přece se tak stalo při jeho návštěvě Kanady na cestě z Vancouveru do Toronta. Na slavnostním indiánském obědě byl dokonce jmenován náčelníkem s přízviskem Zlatý orel. Muž ten již není mezi námi, ale doufejme, že při vstupu na věčnost mu dovolili, aby žil v indiánském nebi. Neboť žít v nebi sovětském by asi bylo strašné. Ano, i v indiánském převleku jste poznali sovětského premiéra Alexeje Kosygina.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (810)

Není dne, aby se mi nepříhodilo něco podobného, jako zřejmě každému z vás. Přichází mi spousta takových rádoby inteligentních textů, naznačujících, že to s námi špatně skončí, nebo že spíše jsme již dávno v háji. Jeden těchto textů zní asi takto:

*Kilo rohlíků stojí 59 korun, kilo mražené kachny 39.
Brambory jsou dražší jak banány
Z údajně zdravého rybího masa vyteče polovina vody
Masné výrobky neobsahují maso
V akčním letáku Kauflandu je 38 inzerátů na půjčení peněz
Jogurt obsahuje 45% mléka
Vepřová žebra jsou dražší jak vepřová kýta
I během řeči s kamarádem telefonujeme
Čím víc věcí máme, tím víc po dalších toužíme
Náš mobil má tolik funkcí, že se jim a chlubíme přátelům, ale pro život jsou nevyužitelné
Švestky dovážíme z Argentiny
Na polích je víc slunečních kolektorů jak pšenice
Státní svátek je důvodem se ožrat, ale proč je ten den svátkem, to 90% lidí neví
Jihneme při pohledu na opuštěné psy, ale opuštění lidé nás nezajímají
Slovo "děkuji" nahradilo slovo "co za to?"
Máslová buchta má záruku 12 měsíců
Kilo sušeného slepičího hovna je dražší jak kilo kuřecích stehen
Ve městě máme 6 pizzerií, ale knedlo-vepřo-zelo si nikde nedám
Návštěva kulturní památky vyjde rodinu na dva tisíce
Půlka rodičů nemá peníze, aby vlastní dítě poslali na lyžařský kurs
Doma denně gruntujeme, ale odpadky venku hodíme mimo popelnici
Na naší televizi večer přepneme 25 programů, ale najdeme jenom vaření celebrit, reality šou nebo reklamy
Svým blízkým pošleme třicet stupidních mejlů, ale ani jednou se nezeptáme, jak se mají
Pod pojmem kultura se nám vybaví návštěva multikina
Pořizujeme si na splátky nadupané SUV, i když jednou týdně jedeme do supermarketu a jednou měsíčně navštívit rodiče v domově důchodců
Nejprodávanější knihy jsou kuchařky každého, kdo má do řiti díru, životopisy pseudohvězd, a horoskopy.
Existuje 30 časopisů pro ženy, ale ani jeden pro normální ženu*

Podle těch, kteří tyto a podobné texty rozesílají, bychom se vlastně měli postavit proti jakémusi nepříteli, který tohle všechno vlastně zavinil.

S tím se dá částečně souhlasit.

Ovšem.

Když si totiž přečtete jednotlivé věty, zjistíte, že aktérem všech kritizovaných jevů, je každý z nás sám. Já osobně si například žádné kuchařky nekupuji. Stupidní mejly neposílám. Časopis pro ženy nekupuji.

Takže nechápu, proč ti, kdož rozesílají ony výše uvedené pravdy, chtějí z jejich existence vinit někoho jiného.

Vždyť se mohou chovat tak, aby některé věty (spíše většina z nich) v jejich případě neplatily.

Proč to ale nefunguje?

Trochu se to dá pochopit z následující události.

Při návštěvě Rakouska obdržel náš prezident od vídeňského starosty Michaela Häupla sošku rakouského Švejka.

Starosta Vídně při předání sošky popsal legendu o rakouském Švejkovi. Tato postava se v době morové epidemie opila, spadla do jámy - a díky tomu úder smrtelného onemocnění na obyvatele rakouského hlavního města přežila.

Zeman následně při pohledu na útlou a vysokou postavu rakouského Švejka poznamenal, že vypadá optimističtěji než jeho český kolega, protože si zjevně nemusel mazat kolena rozbolavělá revmatismem opodeldokem (bylinná kafrová mast). A k legendě o moru a opilosti podotkl, že prokazuje kladné účinky alkoholu. Což se dá také považovat za vtipné.

Ovšem poté pan prezident pravil něco nepochopitelného.

"Dobrý voják Švejk, je jedinou literární postavou, jenž předstírala debilitu, třebaže byla vysoce inteligentní," uvedl prezident.

Vidíte a to je ten náš problém.

Genialita Haškova díla spočívá totiž v tom, že Švejk byl skutečně debilní.

Problém některých čtenářů jeho díla spočívá v tom, že si to neuvědomili.

Nebo to nechápou.

Proto se těší takové oblíbě ono debilní „to chce klid“.

A proto někteří posílají takové debilní texty o tom, že kilo rohlíků je dražší než kilo mražené kachny.

I když my všichni dobře víme, že kilo mražené kachny je daleko těžší, než kilo rohlíků.

To dá rozum.

**Dnes má svátek PRÁCE. Zítra, ve čtvrtek ZIKMUND. V pátek
ALEXEJ/ALEX, v sobotu KVĚTOSLAV, v neděli KLAUDIE, v pondělí
RADOSLAV/RADOSLAVA, v úterý STANISLAV a ve středu DEN
VÍTĚZSTVÍ.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

